

L'AMOR I EL SIMULACRE D'ENDERROCAR EL TEMPS

VICENT COLL . *Roda de solituds*. Eliseu Climent, Editor. Col. Poesia 3i4. València, 1994. 61 pàgs.

Amb *Roda de solituds*, Vicent Coll va guanyar el Premi "Vicent Andrés Estellés" dels Premis d'Octubre-1993. El llibre està dividit en tres parts que el poeta anomena quaderns. El primer quadern s'inicia amb la presentació del poeta com un ser crèdul, com algú absent del món; però quan se l'insta a escriure "iniciarà una tragèdia enmig del fum/ de la memòria". En aquest primer quadern dominarà el tema del record i de l'enyor. Sobretot el record i l'enyor de la infantesa, un temps carregat d'esperança, on predominava el benestar afectiu en l'àmbit privat de la casa pròpia; i juntament a aquesta nostàlgia pel passat apareix la desconfiança en el futur: "es devalua el/ futur, i per altra banda,, poca cosa donaríem per/ un demà tímidament esferidor."

En el segon quadern el poeta escriu els poemes més intimistes. Poemes sobre el pas del temps i sobre l'amor. Front al pas del temps superarà la angoixa vivint el present. Pel que fa a l'amor, el poeta lamentarà l'absència de l'estimada, que apareix immensa, transmutada metafòricament en la mar i que es veu impossibilitat d'assolir: "em neguen la mar". I com la mar el seu ànim també tindrà el seu flux i el seu reflux, la seua esperança i la seua desesperança: "es sent la veu, de lluny, per/ damunt de les parets d'aquest avui, i jo recaic,/ novament, en les onades de la fosca cloent l'ànim/ fins demà passat."

L'aspecte més social del poemari es troba al tercer quadern, que a la vegada està dividit en dues parts: "L'arribada" i "El llindar". En la primera part hi ha una preocupació per l'individu concret, mancat de llibertat, sotmés al turment: "vexada fins al tot la decència de l'home", un home dominat pel sentiment de viure en el caos temporal, on el temps roman aturat: "visc en un temps sense temps". Destaca en aquest apartat el poema que comença amb aquest vers: "aquesta nit plora el cel", on contrasta la bellesa del firmament amb la deshumanització a l'interior de la cel.la. En "El llindar" la preocupació és per la col·lectivitat, per la defallença general, per aquells que renuncien, que el poeta expressa amb versos d'aquesta rotunditat: "ens ve un temps de porcs". Hi és present la preocupació del poeta per les situacions de conflicte al món; poemes dedicats a Bòsnia, Cuba o Somàlia: "els fills de la mare Àfrica, /masteguen fusells". Com en els poemes amorosos el poeta es mou entre l'esperança i el desencís.

De la poesia de Vicent Coll podríem dir que és una poesia de les arrels, una poesia que empra elements de la terra i del paisatge gairebé extingits, fins i tot en les zones rurals i que ell incorpora a la seua literatura: "la gatera", "el corral" , "la pallisa", "les panotxes", "cadufos" "les flaires dolces del forn"... són presents al seu llibre, però això sí, dintre d'una modernitat en la construcció del poema.

Caldria destacar també el bon ús que fa de la ironia, amb una influència clarament estellesiana, com es fa patent en aquests versos: "arribant al cementiri/ va demanar-los que li obriren el taüt per prendre/una mica el sol de maig. estava massa blanc va pensar..."

Els Premis d'Octubre han permés aquest any descobrir per al reduït gran públic de la poesia, un nou poeta, de qui ja vaticinàvem un bon futur quan vam llegir el seu primer llibre, de distribució més reduïda.

Josep Manuel San Abdón
Avui. Suplement Cultura (12- IX-1993)